

Když z nebe padají kanci

„Dědo, dědo byl jsi v televizi!“

Padouch vesele hulákal do telefonu, jako na lesy, Takovým telefonátům čelíme s Babčou již dva dny.

Máme zahradu nad domkem, po třiceti schodech se musí projít patrovou kůlnou. Zděná kůlna postavená ve svahu má okraj střechy dvanáct metrů vysoko, ale ze zahrady stačí krok a můžete na prknech krytých Ipou tančit. Ovšem od hřebenáčů se střecha svažuje příkře dolů do dvorku a je kryta starými, již dost vetšími taškami. Tento úvod je nutný k orientaci v dalším vyprávění.

Tu noc jsem spal opravdu mizerně, dávno již spíme oddělně. Né, že by nám došla láska, máme se stále, přiměřeně k věku, s babčou rádi. Kdo má ale každé ráno poslouchat babčiny řeči jak jsem zase chrápal!

Celou noc mne budilo hlasité dupání na půdě, které se k ránu přešlo v parádní randál.

„Zatracené kočky!“ Každé jaro se mrouskají na naší půdě, ale letos tam snad pořádají grupáč.“

Vstal jsem celý rozlámaný a šel se umýt. Jedním okem pozoruji babču jak pouští naši čubinku-stařenku Kačenku na dvoreček vyvenčit. Je to ráno co ráno stejné, babča v noční košili stojí kryta dveřmi aby jí nefoukalo pod košili. Najednou se jí něco velkého prosmyklo kolem otevřených dveří a zaběhlo ke mně do cimry.

„Jedeš ven ty potvoro“ zaječela babča a ono to poslechlo a úžasným kvaltem vyběhlo ven. Myslely jsme si oba, že je to sousedův ovčák. Káča na dvorečku začala ustrašeně hafat, a u ní nebyvalým fofrem procválala chodbou do kuchyně a pod váleudu. Babča spokojeně zavřela chodbu a šla si po svých.

Někdo bouchal do vrátek tak jdu otevřít, podívám se v chodbě z okna a hned vím kdo bouchal! Po našem dvorečku jako dlaň pobíhal kanec jako stodola, před takovou obludou by i bájný Bivoj zdrhal.

Povídám bábo pojď se podívat co nám běhá po dvorku. Babča se přišourala k oknu, strnula a vyvalila oči, vrásky kolem úst se jí prohloubily nohama klepala o podlahu, jako stepař. Došlo jí asi co si pustila do bytu.

Popadl jsem mobil, sakra jak je číslo na měšťáky? Během pěti minut houkali před barákem!

„Kluci, vrátka nemůžete, tam je to prase musíte oknem.“

Dva měšťáci vlezli oknem do ložnice a já majíce od babči, tvrdým drilem vypěstované pořádkumilovné reflexy, jsem jenom koukal co asi řekne jejich bagančatům na světlém koberci. Jeden zaujmul strategickou polohu za pootevřeným oknem v chodbě, devítku v dlani a druhý telefonoval pro posily.

Začaly velké manévry!

Prase lítalo po dvorečku, hledající marně únikovou trasu. Za okny se šikovaly policejní posily a televize Nova a Prima natáčela ostošest, reportér Blesku zpovídal před barákem přihlížející dřívské čumily. Kdo je zavolal Nevím!

Do toho mumraje práskly dva výstřely! Prase konečně našlo schody na zahradu, vyletělo po nich na půdu kolny, tam se schovalo pod truhlářskou hoblici. Policajt v chodbě, to jsem již věděl, že se jmenuje Jarda, místo aby nelenil tak lenil a vypálil po praseti na schodech když už bylo pod ponkem.

Kance neskolil, ale odstřelil hrany dvou schodů.

Po krátké velitelské poradě začala druhá fáze akce. Dva policajti, s dovolením souseda, z jeho pozemku, rozebírali moji střechu kolny a šťourali v ní naslepo dlouhým bidlem v naději, že prase vyženou. Nás zatím odchytili reportéři.

Řeknu vám tiskovka to byla hustá, z kuchyňského okna já popisoval, jako dramatik situaci Primě dramaticky, Babča si užívala svou chvíli slávy v okně obýváku a Nově popisovala dění pravdivě. Kamery cvrlikaly, reportér Blesku lítal od okna k oknu, chytal mobilem útržky našich interview.

Fáze dvě trvala skoro dvě hodiny s nulovým výsledkem. Můžu říci, že jsem se začátku bavil, pak už to byla nuda. nabízel jsem kávu reportérům i policistům, ale ti zaujatě lovili kance a reportéři záběry. Snad mne ani neslyšeli. tak jsem si udělal kafe sám.

Babča se již uklidnila, seděla na kuchyňské váleudě vystrašenou čubinku u boku a česala ji dlouhou pomerančovou srst. Když jsem viděl takovou selanku, tak mne napadlo, že jsem ji nikdy neviděl tak skoprnělou, jako když viděla z okna toho zpanikařeného kance.

Moje žena, proč to neřící, je doma generál domácnosti velí s přehledem. Její pantoflový teror zná celá rodina, nebije nás pantoflem, ale jediným pohledem na nepřezuté správné pantofle nás postaví do „haptáku.“ Máme totiž

pantofle z chodby do kuchyně a z kuchyně do obývacího a ložnice jiné. A tahle ženská se pohledem na kance celá roztrásla.

Babča po sametu nechodila k volbám, říkala, že jsou všichni politici zločinci. Já chodil. Na jaře o parlamentních volbách mi povídá soused Venca, permanentní člen každé volební komise od minulého století, co dělá Jana? Povídám „Leží doma v komoře nožky má nahoře a marodí.“ Tak my k vám přijdeme s urnou. Varoval jsem ho, ale pak mi napadlo, že by mohla být sranda, tak jsem je pozval a nechal jim otevřená vrátka.

Když jsem se vrátil povídám poťouchle „přijde za tebou volební komise, je nějaké nové nařízení, že mají chodit.“ Musel jsem ji nabudit, byla po té chřipce trochu apatická. Sem tam provádím babče takové lumpárny a od téhle jsem si sliboval, že bude pěkně povedená. A byla!

Komise velebně nakráčela do kuchyně, urnu vponosu, jako farář s posledním pomazáním. Než stačila pozdravit, babča vyskočila jen tak v noční košili z duchny, jako mladice a s bojovým pokřikem „Zloděje nevolím,“ hnala slavnou komisou z baráku. Baval jsem se božsky, ale trest mne stihnul vzápětí!

I když měla ta poťouchlost svoje klady, již totiž neulehla, ustlala, a na chřipajznu si ani nevzpomněla. Jak byla nažhavená, tak mi tak prohnala faldy, až se mi potily dlaně.

Z mého rozjímání nad kafičkem mě vyrušila houkačka policejního auta, Začala fáze tři! Celé rotě policajtů došel dech, tak si pozvali civila, elitního střelce, předsedu místního nimrodského sdružení.

Byl to fešák! Lovecké odění na něm sedělo jako druhá kůže, kulobrok zavěšený na rameni hlavní dolu a čišel z něho nonšalantní klid. Policajti se přestali po ulici rojit a zaujmuli zase své pozice. Přeběhl jsem k oknu chodby abych byl v obraze.

Tam kam se nikdo nehrnul, na schody kolny, tam vystoupal klidně s flintou v rukách. Co se dělo na půdě nám vyprávěl on. Prase prý leželo zadkem pod truhlářským ponkem, hlavu položenou na předních a jektalo výhrůžně klektáky. V takové pozici se prase nedá střelit, kulka po klínové lebce sklouzne

Ten člověk snad neměl nervy! Sebral na půdě starou rozviklanou židli vylezl na ní a s pěti metry vystřelil. Kance trefil ale ten si s toho nic nedělal a začal se hrabat na nohy, měl je však zamotané ve staré králičí drátěnce. Díky mému bordelů na půdě stačil nabít novou kuli a přesnou ránou za ucho obludu skolit! Byl to Schane! (čti Šejn)

Metrákového kance vytáhlo komando statečných polišů přes zahradu do lesa a začalo velké fotografování a natáčení. Všichni čumilové z ulice byly najednou v lese kolem toho dění, děti bílé i tmavé, policisté a civilové všech barev, kamery, reportéři. Mumraj jako o Jánské pouti. Já

špatně chodím, než jsem našel hůl a vylezl těch třicet schodů na zahradu bylo po všem.

Večerní zprávy, i hlavní, byla paráda, nám to v oknech při interview slušelo, jen v lese u skoleného kance se v reportáži, vedle lovce naparoval brácha. To mi dělá celý život, prý se nimrodem zná, dělal s ním v Poldovce!

Druhý den v Blesku vyšla zpráva, že „Do domu kladenského spisovatele propadlo střechou do bytu divoké prase a schovalo se za **hoblík**!“

Třicet let píše knihy a byl jsem jen párkrát v regionálních novinách a musel spadnout z nebe metrákový kanec aby o mě věděla celá republika!

Kde je nějaká spravedlnost, ptám se!